

NAŠA ZVEZDA

LETO VIII.

V LJUBLJANI, 15. JANUARJA 1939

ŠTEV. 8.

za dijake

Pred trikrat križanimi vrati...

»Zakaj, povej, si se razpeti dal?«
sem prašal ga s sovražnimi očmi;
On mi z ljubečimi je odgovoril —
in pal sem v nič pred njim.

Oton Zupančič.

Tretji sveti večer. Na predvečer Sv. Treh kraljev. Verne družine spet kropijo in kadijo po hiši. K temu obredu na tretji sveti večer še dodajo: nekdo izmed družine hodi za kadilom od vrat do vrat. Z blagoslopljeno kredo zaznamuje vsaka vrata s tremi križi; prav vsaka: v hiši, v spalnici, v shrambi, v hlevu. Povsod se blestijo trije beli križi, ki jih ne sme zbrisati nobena roka. Le čas jih zamrači, da ginejo, dokler ne zginejo.

Taka in še mnogovrstna so verska obredna praznovanja slovenskega naroda na ta tretji sveti večer — obredi polni skrivnostnega smisla. Postojmo samo pred križi na vratih. Trije so. V sakemu stanu pišejo svoj križ.

Prvi križ gospodarju. Prvi je bil pri jasliah gospodar, varuh sv. družine, Jožef. Previdnost mu je naložila težek križ. Ne bil bi ga zmožel, da se ni oprl na vero. Čudopito je bilo razodetje, kdo je Marija, zaročena mu devica, kdo to dete — Mesija zaželeni, pričakovani, ki bo Izraela odrešil. In sedaj? Stanovanje v hlevu, negostoljubni Betlehem, ki ni imel prostora za sveto družino. V možu se dviga odpor, da grozi: »Oj ti mesto betlehemsko, ki nisi nas hot'lo jerpergot.« Toda že se ga oklene nežnost Marije: »Marija ga potrošla, saj večerje treba ni...« Prvi križ gospodarju in ženi in vsej družini. Noben gospodar, nobena žena in ne družina ne gre skozi življenje razen s križem na rami. Vsaka pa se pod to težo ruši in trga, če ne zajema v najhujših trenutkih moči s križa.

Drugi križ pastirjem, za stan dninarja, hlapca, dekle, malega preprostega človeka — proletarca. Ta stan je drugi prihitek k jasliah. To je stan preproste vere: brez knjig, brez učenosti, brez imenitnosti. Toda v njem tli večna želja po velikem, po čudežnem. Zato pastirjem Bog odpre nebesa, božja svetloba jih obsije, angel zažari pred njimi. Oni verujejo, vstanejo in gredo za božjim svitom, za lučjo, ki jim razodene več kot besede, ker jim vera gori v srcih in dušah. Tudi za te križ, življenje jim ga nalaga. Če nimajo uprtih oči v zvezdo, v kateri se blešči križ božjega Deteta, ne bodo prenesli

teže življenja. Obup jih peha v upor, v besno zdiojanje, a križa si vendar ne otresejo z rame. Vse revolucije so priča.

In tretji križ učenim. Modri so zvezdoslovci. Vse je preračunano, vse je izmerjeno: tek in čas zvezd na minute natančno. In glejte, neznana zvezda! Svojo pot ima, zoper vsa dognana pota drugih zvezd. Knjige odpro. Da, tu je beseda preroka Balaama: »Zvezda bo izšla iz rodu Judovega...« »Poglejmo si,« pravijo, »preprijajmo se!« In so šli za zvezdo, našli Dete, ga molili in mu darovali zlata, kadila in mire.

Trije križi na naših vratih, trije simboli stanovanom. Vsakemu stanu svoj križ: družini, delavcu, učenjaku — tudi dijaku.

Učeni trije Modri so nam pa vedni dokaz: Resnična in pravična učenost ne more drugam kakor k Bogu. Morda res skozi zablode — tudi Modri so šli skozi puščavo —; morda gre pot skozi slabo družbo — tudi Modri so bili pri kroniku Herodu. — Toda zadnja postaja odkritosrčne in resnične vede je vendarle — B o g.

F. S. F.

Šola da malo

G otovo si tudi ti že večkrat razmišljal ali pa celo bridko tožil nad nezadostnostjo današnje srednje šole. Kljub temu, da si okušal njeno znanstveno bogastvo in dragocenost njenih učnih metod in uspehov, si podzavestno le čutil, da ti taka šola še daleč ne da tega, kar od nje pričakuješ. Vtis imaš, da te v življenje pošilja prav za prav zelo slabo pripravljenega. Pri vsej natrpanosti učnih programov in šolskega dela, ki ga od tebe zahteva, se ti vse skupaj zdi tako oddaljeno od življenja, da ti je premogokrat v samo muko. Sam priznaš, da malo pretiravaš, kadar tako misliš, saj sedaj še ne moreš oceniti vse vrednosti splošne izobrazbe,

ki ti jo do gotove mere omogoči srednja šola. Glede nezadostne priprave na življenje in glede velikega pomanjkanja smisla za to, kar bo človek v življenju najbolj rabil, pa v šoli ni dobil, se s teboj popolnoma strinjam. Morda si vprašanja, kaj bom v življenju rabil, pa mi šola ne da, nisi še nikoli posebno jasno zastavil. Podzavestno si pač slutil, da gre tu za velike moralne vrednote, za značajnost, za veselje do dela, za življenjsko poštenost in utrjenost, za veseli optimizem brez črnoglednega pesimizma, za vero v Boga in v vse, kar je dobrega, lepega in resničnega, za življenjski pogum in zavest njegove velike cene in odgovornosti zanj.

Če pa šola tega ne da in morda tudi dati ne more v tisti meri, kot bi ti pričakoval, nastane vprašanje, kdo naj te

vzgoji v teh bistvenih lastnostih za življenje. Odkrito ti povem, da ne poznam nobenega bolj poklicanega za to in bolj pripravnega kakor tvoj o družino. Doma te morajo za življenje vzgojiti, domači te dvigniti na življenjsko ravan, oče naj ti vlije življenjskega poguma in smelosti in mati naj te prepoji z lastnostmi, ki so že od nekdaj odlikovale slovensko mater: velika in močna vera, poštenost do čudovitosti, vdanost in vztrajnost v trpljenju, neustrašenost v premagovanju ovir. Med brati in sestrami se boš obrusil za občevarje z drugim svetom. Družina ti bo na sebi pokazala, kaj soditi o življenja cilju in ceni, z njo boš zaslutil srečo na življenje pripravljenega človeka, ob njej pa tudi spoznal probleme naših dni, ki tudi tebe čakajo kot rešitelja. Ponavljam: to kar pogrešaš na sedanji šoli, ti mora prej in prvenstveno dati domača družina.

Ali je današnja družina taka, da vse to dati more? Ali si ti dobil to v svoji družini? In če nisi dobil, ali si kaj moreš misliti, zakaj ne? Ali je oče dal premalo, ali mati ni bila kos svojemu poslanstvu? Glej, odpira se pred nama vsa problematika sodobne družine, te najvažnejše pa tolikokrat zanamarjene osnovne celice družabnega življenja. Kdo nosi krivdo za njeno nezmožnost, izpolnjevati bogodano poslanstvo? Kdo jo spreminja v razvalino življenja ob uri, ko najbolj potrebujemo njenega blagoslova? Ali moreš razumeti, zakaj je papež Pij XI. izdal okrožnico o krščanski obnovi sodobne družine?

*

TO PA JE VEČNO ŽIVLJENJE, DA SPOZNAJO TEBE PRAVEGA
IN EDINEGA BOGA IN KATEREGA SI POSLAL, JEZUSA KRISTUSA
(Jan 17).

Prvenstvo osebne žrtve

V elikega spreobrnjenca in francoskega katol. misleca René Schwoba so vprašali, kaj sodi o sedanjem položaju katolicizma v svetu in v čem vidi rešitev iz zamotanih sodobnih razmer. Odgovoril je: Kljub obilnemu uboštvu je sedanji svet še vse preveč ponosen na svojo znanost in tehniko, da bi mogli upati na njegovo rešitev. Mislim, da bo treba še in še trpljenja, dokler ne bomo našli tiste ponižnosti, brez katere je zveza s papeškim Rimom nemogoča. Današnja svetovna borba je podobna borbi med Davidom in Goliatom, kakor je bila borba vedno: ponižen in na videz slaboten služabnik duha se bori s človekom moči in prevzetnosti. Še nismo v času, kakor ga napoveduje Apokalipsa, pač pa se ponavlja svetopisemska zgodba o Davidu in Goliatu.

Kdo bo pokazal sedanji družbi pravo pot, ko bo končno spoznala svojo zmoto in poraz? To je skrivnost milosti in svetnikov, ki bodo iz nje rojeni. Za reformo in revolucijo srednjega veka je zadostoval sv. Frančišek in njegovo uboštvo. Naša neposredna dolžnost je le, da skrbimo za razmere, ki naj tak čas pripravijo. In bistvena pri tem je čistost srca.

Biti moramo toliko ponižni, da damo cesarju, kar je cesarjevega in se kot kristjani ne vtikamo v stvari, za katere nismo poklicani. Stvari tega sveta mnogokrat zahtevajo kompromisov, v katere ne more kristjan privoliti. Popolnoma pa nam je odprto polje, od katerega je vse drugo odvisno in to je polje osebne žrtve. Ves svet stoji pod njenim vplivom. Maritain je dal smernico: prvenstvo duha, toda med sredstvi, ki do tega vodijo, pa bi morali postaviti tisto, ki se ne da dvoumno razlagati in sicer prvenstvo osebne žrtve. V tem je poklic kristjana naših dni.

(Regards catholiques.)

Ali so bili naši kulturni delavci verni

4. ANTON TOMAŽ LINHART (1756—1795).

Anton Tomaž Linhart ni bil samo največji Zoisov prijatelj, ampak tudi najdoslednejši prosvetljencec in svobodomislec. Ko mu je bilo dvajset let, je vstopil v stiški samostan, a je po dveh letih (1778) že izstopil iz samostana, ker mu to življenje ni prijalo in ker so mu bili zoprni spori med redovniki in opatom Fr. Ks. Taufrerjem. Ob izstopu iz samostana se je o samostanskem meniškem življenju silno ostro in svobodomiselno izražal.

Prosvetlenski svobodomislec na Slovenskem so poskrbeli, da se je 1792. leta tudi v Ljubljani ustanovila prostozidarska loža. Z zelo veliko verjetnostjo trdijo naši kulturni zgodovinarji, da je bil tudi Linhart član te lože. Kopitar ga kasneje naravnost imenuje »Freimaurer«. Nič čudnega bi ne bilo, če bi bilo to res, kajti s takrat modernimi načeli teh lož se je Linhart povsem strinjal, saj je tudi sam izpovedoval prostozidarska načela.

Linhartovo brezversko mišljenje se je pokazalo dalje pri prevajanju sv. pisma, potem ko se je že sprl in razšel s škofom Herbersteinom, ki ga je precej surovo imenoval »apostolski norec« in »infulirani noroglavce« (v pismu Kuraltu 30. 9. in 10. 11. 1783. in 6. 5. 1784.). Medtem ko se Zois v Herbersteinovo in drugih janzenistov prevajanje sv. pisma ni vtikal, se pa z verskega zreljšča ni izjavljal ne zanj ne proti njemu (z narodno preporodnega zreljšča je bil ves Zoisov krožek zanj, tudi Linhart!), je A. To-

Nimajo Boga

*Glej jih, tam gredó:
njih oči mrtvé,
sklonjene glavé,
v srcu je bridkó.*

*V duši je tema,
mraz je v njih očeh:
že v teh mladih dneh
nimajo Boga.*

*Vzel jim ga je svet...
Pa so vsi mladi,
a so žalostni,
so umorjeni cvet.*

Grozde Alojzij.

maž Linhart o tem prevajanju pisal Kuraltu (ki je bil z njim enakega mišljenja!), da kot človek sploh ne želi, da bi ta prevod izšel v celoti, ker je mnenja, da »branje biblije človeka ne osreči!«

Nekaj povsem svobodomiselnega Linhartovega mišljenja se pokaže tudi ob priliki, ko so l. 1785. po procesu proti profesorju Novaku nenadoma odpravili filozofsko fakulteto. Ta profesor Novak je namreč na liceju predaval, da človeška duša ni neumrljiva in da spoved ni božja institucija, marveč človeška naprava. Ob tem sporu med profesorjem Novakom in oblastjo zopet piše Linhart Kuraltu: »Jaz nisem bil nikdar Novakov zaupnik, nikdar branitelj nesmrtnosti svoje duše, nikdar prijatelj Novaku nasprotne stranke — ampak občan in človek sem — in zato me boli v moji ubogi duši (!), da bi se zaradi prepira kakih dveh nefilozofskih profesorjev filozofije nadpolni mladini vse dežele zaprla pot do filozofije...«

Kako strasten, vnet in dosleden »freigeist« je bil Linhart, nam izpričuje končno tudi njegova smrt. Ta je prišla sicer nenadoma, kajti zadela ga je kap, vendar ne tako nenadno, da bi ne bil mogel še prejeti sv. zakramentov za umirajoče. In to se ni zgodilo pomotoma ali po nemarnosti njegovih domačih, marveč povsem po premišljeni volji Linharta samega. Torej se je Linhart do zadnjega diha izkazal za doslednega racionalista. Tudi Linhart je bil namreč deist in kot tak je sprejel smrt brez cerkvenih tolažil. Koliko je pri tem sam zakrivil ali pa morda vendarle tudi prijatelji, o katerih zopet piše Pohlin, da je Linhart umrl, »ne da bi ga bili njegovi bratje in zvesti prijatelji količkaj pregovorili k boljšemu (takile prijatelji iz framasonskega racionalističnega kroga imajo že marsikatero smrt brez tolažil sv. vere na vesti!), ne vemo.« O vseh teh in takih krivdah sodba ni pripuščena ljudem, ampak večnemu Sodniku.

France Jesenovec.

MOJA BODOČNOST

Banka

Vodje in uradniki bank, hranilnic, zavarovalnic in sličnih denarnih zavodov spadajo med ljudi trgovskega poklica. Od samostojnega trgovca se njihov poklic razlikuje predvsem tako, da so zaradi današnjih družabnih razmer kreditne ustanove večinoma last širših delniških, združenih ali drugačnih kapitalov in so tedaj bančni funkcionarji redno le upravitelji tujega in ne svojega lastnega premoženja.

Ali tudi ti poklici so potrebni in lepi, dasi zaradi mnogih zlorab često nevarni.

Vsak, ki se temu poklicu želi posvetiti, mora čutiti v sebi veselje do gospodarske tehnike, veselje, ki nima z željo po bogastvu in ugledu nič nujno skupnega. Veselilo naj bi ga visoko organizirano gospodarsko poslovanje in red, zanimati se mora za splošne ekonomske in finančne pojave v življenju. Razlog je pač ta, da posegajo danes kreditne ustanove s svojimi kapitali v obrt, trgovino, industrijo, prevoznništvo in sploh v vse gospodarsko udejstvovanje tako glo-

boko, da mora bančni strokovnjak tudi te gospodarske panoge nekoliko vsaj smatrati za svoj delokrog. To mu pomaga za pravilno presojo, ali je to in ono podjetje, kamor posodi ali naloži denar, na zdravih gospodarskih osnovah, da vloženi denar ne bo izgubljen. To se pravi, da se mora bančnik pri dajanju posojil znati vživeti v dotično gospodarsko podjetje in večkrat poseči bodisi z nasvetom, bodisi z dejanji v njegovo vodstvo. Skratka, bančni strokovnjak mora s trgom in obrtjo živeti.

Njegovo ožje udejstvovanje bo zahtevalo solidno znanje nekaterih važnejših tujih jezikov (nemščina, angleščina itd.), gibčnost in vpljudnost v občevanju z ljudmi različnih značajev, znanje vse računske in knjigovodske teorije in tehnike, dalje važnejših pravnih predpisov, strojepisja in stenografije. Od knjigovodij se sicer zahteva manj vsega tega znanja kot od korespondentov, katerim se navadno poverijo po začetni zaposlitvi važnejše gospodarske naloge v zavodu ali izven njega. Pa tudi knjigovodja mora imeti v glavnem vsaj nekaj od tega, kar se splošno od bančnega strokovnjaka zahteva.

Natančnosti in vestnosti dela bodi v teh poklicih redno pridružen močan čut za organizacijo gospodarstva in čut poštenosti. Vestnost se v tem poklicu izraža posebno s tem, da se kdo za tuj denar čuti enako odgovornega kakor za svojega. Gospodarstveniki katoliškega svetovnega nazora morajo imeti seveda o problemu moralno dovoljene obrestne mere in dividend, kakor tudi glede dovoljenega dobička v industriji, višine delavskih plač in sploh vseh vprašanj, ki segajo v globoko človeško življenje, vest drugače občutljivo kot nekatoliški. Za vse to jim ne manjka nagibov, če pomislijo, da je ravno pretiranost in nepravilnost v teh vprašanjih kriva skoraj vsega socialnega zla naših dni. Katoliški gospodarski strokovnjak mora torej na svojem področju uveljavljati načela svetovnega nazora, kar ga bo stalo včasih mnogo premagovanja, saj bo moral plavati proti toku. Razume se, da mu je potreben tudi v tem zdrav praktičen duh.

Za gospodarske in bančne poklice se šolamo na trgovskih srednjih in visokih šolah. Na eksportno akademijo je vstop mogoč le z dovršeno srednjo šolo. Tudi pravna fakulteta je precej pripravna višja izobrazba za gospodarske poklice, če so podane ostale lastnosti in veselje do gospodarskega dela.

Dijak, ki čuti veselje do tega poklica, naj se že v srednji šoli dobro izobrazi v jezikih in realnih predmetih, privatno pa tudi že v stenografiji in strojepisju.

Ker je delo v bankah in sličnih ustanovah večinoma tako zvano »sedeče delo«, je potrebna tudi gojitev primerne športa, ako naj človek ostane duševno in telesno svež. Tudi naj se že v srednji šoli vadi v važnem smislu za varčnost in pametno gospodarjenje z denarjem. Skrbno naj si že takrat skuša privzgojiti čim več oblasti nad samim seboj, da bo pozneje on gospodaril denarju in ne denar njemu. Karitativno in prosvetno udejstvovanje je kot priprava za ta poklic zelo priporočljivo.

Gospodarsko delo človeka le prevečkrat duševno izprazni ali vsaj popliti. Zato se je treba ravno v teh poklicih vedno znova poglobljati v duhovna vprašanja in se s poštenim verskim življenjem dvigati nad materijo. Gospodarstvenik katoličan bo svoje boljše gospodarske zmožnosti in možnosti izrabljal tudi v korist Cerkvi in gospodarskim, socialnim ter prosvetnim katoliškim ustanovam, ki takega vodstva in pomoči zelo nujno potrebujejo. Že po naravi lepe naloge bančnih oziroma sploh gospodarskih poklicev dobijo s tem še posebno dragocen smisel.

Vlado Fajdiga.

»Ti pa si prišel prav po tej ulici in prodajal preproge!« Don Luigi se je vse bolj rogal. »In ti stari potepuh misliš, da ti bomo to verjeli?«

»Tvoj hlapec ni potepuh!« reče Beni Hasan počasi. »Pa tudi nisem po tej cesti prodajal preprog.«

»Že dobro! In zakaj tako zijaš v nas?« ga nahruli Giovanni. Ko je namreč Maver govoril, je hitro z očmi preletel vse obraze v sobi.

»Ali naj se tvoj hlapec ne čudi, kaj vsa ta vprašanja pomenijo?«

»Le nikar se ne izmikaj, lopov!« sikne Anton. »Če nisi bil na tej cesti, kako si potem takem mogel videti mladega Angleža?«

»Šel sem pač prav tedaj mimo začetka tiste ceste.«

»Naj bo, recimo, da govoriš resnico. Ko si Angleža videl, je imel svoje smuči s seboj?«

»Nesel je svoje smuči po ozki ulici, ekscelenca.«

»Aha. Ali si ga pozneje še kje videl?«

»Kar tako mimogrede sem ga še enkrat opazil.«

»In kaj je delal tedaj, ko si ga videl vdrugič?«

»Zdelo se je, da nekaj išče, kar je pogrešil. Pa bil sem zaposlen, ekscelenca, prodajal sem preproge.«

»Že spet tvoje vražje preproge!« mu Anton zabrusi v obraz. In že plane k Mavru in ga zgrabi za rame. A Don Luigi ga odrine, rekoč: »Potrpi, Anton! Saj nam ne more uiti.« Beni Hasana pa vpraša: »Kaj pa je mladi Anglež iskal?«

»Pravili so, da so mu izginile njegove smuči, ekscelenca.« In spet se je ozrl po obrazih navzočih.

»Je to vse, kar veš?«

»Beni Hasan je govoril,« mirno odvrne Maver. »In zdaj, če vaše ekscele nce ne potrebujejo ne preproge ne prta, pojdeva s tovarišem svojo pot. Mir z vami!«

»Kaj še, nikamor ne pojdeti!« zavpije Anton.

Beni Hasan pa kakor da ga ni slišal. »Zamat, pojdiva!« In ostro pogleda v par svetlih oči, ki so zrle vanj izpod kapuce mutčeve halje.

Giovanni zarjove: »Maver, ne gani se z mesta!«

Popolna tišina.

In v to tišino je rahlo dahnil Don Luigi jev glas, tako rahlo, kakor prva neslišna sapica v gluhoto noči. »V lastno pogubo siliš, Beni Hasan,« je rekla ta sapica. »Preden nas nehaš osrečevati s svojo navzočnostjo, bi si še nekoliko radi ogledali tvoje preproge.« Rahli glas pa je naraščal. »Tvoje lepe preproge!« je siknil in oponašal Mavrov pojoči glas.

»Torej bo vaša ekscelenca vendar nekaj kupila!« reče Maver.

Njegovi ječarji pa so stopili med njega in vrata, ga obdržali pred očmi in se po tihem posvetovali.

12. Beni Hasan odgovori.

Trojica se očitno ni mogla zediniti. Anton je namreč zmajal z glavo, ko mu je Luigi nekaj pošepnil, Giovanni pa se ni strinjal ne s prvim ne z drugim. In tu pa tam, ko so se razburjeno pričkali, se je njihovo šepetanje tudi dalo razumeti:

»Prav. Poskrbimo za svojo varnost!«

ZANIMIVOSTI

Četudi so zaenkrat vrata krščanstvu v Rusijo zaprta, se vseeno katoliška Cerkev neumorno pripravlja na tisto uro, ko bodo odprta. Tedaj bo poslala množice pripravljenih duhovnikov, da požanjejo, kar je trpljenje rodilo. Dosedaj so ustanovljena tri semenišča za vzgojo teh duhovnikov, in sicer v Rimu, Namuru (Belgija) in Mandžukuu (Mandžurija). Pravkar so odprli še četrto v Sanghaju, v katerega se je takoj priglasilo 50 študentov.

Ob smrti romunske kraljice Marije si je romunsko poslanstvo v Moskvi izprošilo dovoljenje za žalno službo božjo v še edini veliki ruski cerkvi v Moskvi. Boljševiki so dovoljenje dali v prepričanju, da bo daritvi prisostvovalo le nekaj Romunov. Toda vest se je bliskoma raznesla in je bila cerkev natrpano polna ruskih vernikov. Po začetku revolucije še ni bilo tako velike službe božje v Moskvi. Policaje, ki so bili pred cerkvijo, so zaprli, ker ljudem niso zabranili vstopa v cerkev.

Naša Cerkev je velika. Po najnovejših raziskavanjih je mogoče zasledovati rast katoliške Cerkve takole: Do leta 100 po Kr. je štela komaj nekaj tisoč vernikov. Okrog 200 jih je bilo že več deset tisoč in ob letu 300 je bilo kristjanov približno dva milijona. V 5. stoletju jih je bilo 6 milijonov in v 6. stoletju že 8 milijonov. Potem je bilo nekaj časa manj napredka, okrog l. 1000 pa je bilo že 15 milij. kristjanov. Danes je Cerkev razširjena po vsem svetu in šteje skoraj 400 milijonov katoliških kristjanov.

V poletju 1938 se je na gori sv. Ane v Šleziji zbralo 150.000 katoliških mož in fantov. Na koncu slovesnosti jih je kardinal slovesno vprašal: Ali hočete tudi vi Cerkev zapustiti? Na trikratno vprašanje se je oglasil trikratni odgovor: Ne.

Predsednik leningradskega sovjeta je ob priliki nevarnih septembrskih dni odredil, da v primeru zračnega napada ne sme biti pripuščen noben duhovnik v plinsko zavetišče, da bi si obvaroval življenje.

»Samo ena misel bo živela, slovaški in krščanski moramo biti,« je končal svoj govor v Banski Bistrici ministrski predsednik dr. Tiso.

»Prišel je čas, ko se mora svet, ko se mora Poljska odločiti, ali naj gre za Kristusom, ali se bo oprijela bogotajcev,« je oznanil 120.000 poljske mladine, ki se je zbrala ob svetišču Matere božje na Jasni

gori, poljski primas, kardinal Hlond. — Slovenski mladini pa je predlanskim v Celju veliki naš škof Jeglič govoril o dveh frontah, božji in satanovi; za eno ali drugo se bo treba odločiti.

Upanje na boljše čase daje sv. očetu dejstvo, da pri vseh narodih napreduje češčenje in ljubezen do presv. Rešnjega Telesa.

»... da je sveta,« je četrty znak Cerkve Kristusove. 15. novembra preteklega leta je bila pridružena veličastni vrsti junakov in junakinj svetosti bl. Frančiška Ksav. Cabrini, 20. novembra pa S. Marija Mazzarello.

Pastirji narodov, ki so kot portugalski predsednik dnevi gostje angelske mize, so po izjavi voditelja tamkajšnje akademske mladine, največje zagotovilo narodne obnove in sreče.

Križanka

1	2	3	4	5	6	7	8	9
10					11			
12			13			14		
15		16	17		18	19		
20				21				
22	23		24			25	26	
27		28	29		30	31		
32				33				
34								

Vodoravno: 1. kdor se pripravlja za sprejem v katoliško vero, 10. boginja starih Grkov, 11. zimsko prevozno sredstvo, 12. kraj v Palestini, 13. Marijina mati, 14. čut, 15. Jezusova beseda na križu, 17. moški glas, 19. skrajšano žensko krstno ime, 20. kraj Jezusovega čudeža, 21. prehodno darilo pri tekmah, 22. mlada krava, 24. otok v Egejskem morju, 25. otočje severno od Japonske, 27. bližnji sorodnik, 29. tujka za časovno razdobje, 31. kraj v rebri, 32. namreč (latinsko), 33. mesto v Grčiji, 34. moška oseba iz svetopisemskih zgodb.

Navpično: 1. učna knjiga, 2. hunski poglavar, 3. kraj na Primorskem, 4. navadni števnik, 5. drama Martina Razusa, 6. kratica za Združene države, 7. slovenski skladatelj, 8. matematični izraz, 9. svetovni nazor, prvotno ruska stranka, 16. skrajšano žensko krstno ime, 17. škofijsko mesto v južni Dalmaciji, 18. lesena posoda, 19. del glave, 21. zruhljena bitka, 23. skrajšano moško krstno ime, 26. zgodovinsko bojišče v južni Italiji, 28. moško krstno ime, 29. vrsta afriških novej, 30. ud družine, 31. slovanski bog ljubezni.

»Naša Zvezda« za dijake izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 8 din, za druge 15 din letno. Izdajatelj in odgovorni urednik dr. Tomaž Klinar. Uprava: Strelška ulica 12/II. Ljubljana. Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).